

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB21 : 1850

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB21 : 1850", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 24*, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2007 , s. 22.
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb21-txt-shoot-n33.pdf> (tilgået 23. maj 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 24

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

NB21:33

#

Gud.

Næsten kunde jeg fristes til at sige: det maa dog være forfærdeligt at være Gud. At have havt og have med disse Millioner Xstne at gjøre, som alle forsikre ham, at de saa gjerne ville give sig ganske hen, saa gjerne forske efter, hvad der er hans Villie o: s: v: o: s: v: – og saa ere vi alle, mere eller mindre, Gavtyve, der ved bevidst ell. ubevidst Natur-Underfundighed væрге os saa smaat – hvad Gud seer med en Milliondedeel af Øie.

Vi ville ikke blot fritages fra at vove, men vi ville endog have det omklædt med Selvbehagelighed – og derfor kalde vi det at vove at friste Gud.

O, min Gud, skulde det at ville lide for Sandhed, at ville vidne for Sandhed og mod Usandhed skulde det være at friste Dig!

Nei, nei, nei saaledes vil jeg ikke tale, jeg vil ærligt tilstaae, at jeg, som ethvert Msk, saa gjerne vil spare sig selv.

Overhovedet bør Prædikenen tale ganske anderledes sandt. Det er jo ikke saa uforklarligt, at et Msk, Kjød og Blod, er bange for at indlade sig ganske med Gud (Aand). Dette ville vi tilstaae, og saa befale os Gud i Vold, han hjælper nok saa fremad.

O, men hvor underfundigt omgaaes vi ikke Gud? En beder om gode Dage, et betrygget Udkomme, huslig Lykke o: s: v: og siger han saa skal jeg ogsaa synge og tale til Din Priis, o Gud, saa det skal bevæge Mange.

Ak, saaledes ere vi, saaledes er jeg som et listigt Barn, der insinuerer sig for at faae sin Villie. Og da er det vel stundom (naar der dog ellers er noget velmeent deri) som sagde Gud ved en Accommodation næsten smilende (som naar den Overlegne taler til en kløgtig ung Pige): ja min lille Ven, Du er en snild Fyr; men Du bedrager mig dog ikke, jeg seer nok hvorledes det hænger sammen; o, men betænk dog, at jeg er Aand, og vil Du i Sandhed tale til min Priis, saa fornegt Dig selv – det er den Tilbedelse, der taler mægtigere end alle Lovtaler og alle Lovsange.

Men vi, vi ville gjerne behandle Gud, som man behandler den Overlegne, vi ere næsten som bange for, at Gud ikke selv skulde vide, hvor uendelig

ophøiet han er – saa ville vi besynge ham – og saa til Vederlag blive fri for Selvfornegtelsen ☹: vi ville ved Hjælp af Beundring og Tilbedelse væрге os mod den egl. Tilbedelse, Selvfornegtelse. I Overflod at besynge Gud – ja, om saa det var et Mesterstykke, hvis Lige aldrig var seet, og som bevægede hele Verden – det er dog ikke for Gud en saa sand Tilbedelse som Armod, som i Armod at prise Gud eksistentielt.

Men hvad kan ikke vi Mske hitte paa for at væрге os mod Gud, og altid skal det nu have Skin af, at vi ville saa gjerne ganske give os hen.

Det er Dette som jeg vil see at modarbeide.